

[Gert Petersen]

viser af samme grund opstillingen af de nye NATO-raketter. Det samme gør forhenværende forsvarsminister McNamara. Ja, det er svære forbundsfæller, jeg får. Det er svære fjender, udenrigsministeren og statsministeren får her. Men i hvert fald: forhenværende forsvarsminister McNamara udtalte den 17. oktober til Der Spiegel:

»Disse våben, altså Pershing II-raketter og krydsermissiler, vil hverken øge Vesteuropas eller NATOs sikkerhed. Jeg ser intet som helst militært behov for dem.«

Alligevel vil USA altså have dem opstillet. Derfor blev kravet om de jure-lighed smuglet ind i dobbeltbeslutningen. Den sætning betyder, at en løsning, hvor der ikke sker nogen vestlig udstationering, og hvor der samtidig sker en drastisk reduktion af de sovjetiske raketter, er formelt uforenelig med dobbeltbeslutningen. Så ville der ikke være tale om de jure-lighed.

Mange af dem, der underskrev dobbeltbeslutningen, har ikke villet se dette i øjnene. Jeg bebrejder dem ikke deres forsøg på at omtolke beslutningen. Det har SF støttet dem i, og det bliver vi ved med. Men det skal siges klart og tydeligt nu, hvor løbets første omgang så at sige er kørt til ende: dobbeltbeslutningen var en katastrofe, den burde aldrig være underskrevet. Med den gav de socialdemokratiske regeringer, også den danske, USA et fantastisk redskab til oprustning. Det, vi oplever nu, er de logiske konsekvenser af dobbeltbeslutningen. Den logiske konsekvens for socialdemokratiet bør, efter at man nu har haft lejlighed til at se, hvad der er sket, være at undsige dobbeltbeslutningen.

Hvorfor er USA efter 13 års ligegyldighed over for det såkaldte sovjetiske monopol nu blevet så optaget af at bryde det? Naturligvis for at oprette sit eget monopol, som skal bestå i udstationering af de mest præcise atomare førsteslagsvåben; verden endnu har set, raketter, der kan bruges til kirurgiske snit, som det kaldes, i den sovjetiske kommandostruktur, bl. a. fordi de er så præcise, og fordi de udstationeres så tæt ved Sovjetunionens grænser, at flyvetiden kun er 6-8 minutter. Det er det, USA vil have monopol på, for Sovjet kan endnu ikke gøre noget lignende over for USA. Det skal såmænd nok komme, for nu har generaler og rustningschefer i Moskva fået glimrende argumenter i

hænde for større bevillinger og mere skub i deres oprustning.

Dobbeltbeslutningen er et instrument til oprustning både i Vest og i Øst. Dette sidste, at atomoprustningen også intensiveres i Øst, både i Sovjetunionen selv og i Czekoslovakiet og DDR med stationering af atomvåben osv., generer formodentlig ikke amerikanerne synderlig, for de har aldrig forhandlet for at få SS-20 raketterne væk, men for at få anbragt deres egne raketter i Vesteuropa. Men jeg kan forsikre regeringen om, at det generer og foruroliger os. Vi har ikke en døjt mere sympati for SS-20 raketterne, end vi har for NATO-raketterne. Vi skelner ikke mellem fredens og krigens raketter. De er alle beregnede på at blive brugt i krig, og vi bliver brændt til radioaktiv aske, uanset om varemærket er en rød stjerne eller et stjernebanner. Vi hilste muligheden for en væsentlig reduktion af de sovjetiske raketter velkommen, vi ønskede, at man skulle gribe den chance. Vi synes, det er sorgeligt, at muligheden er forskertset. Jeg ved ikke, hvordan regeringen reagerer. Vores modstand mod dobbeltbeslutningen skyldes ikke kærlighed til SS-20 raketterne. Den modstand skyldtes, at vi forudså, at det ville gå, som det nu går: at beslutningen ville afføde både flere SS-20 raketter og de næsten 600 nye raketter i Vest, og der skal såmænd nok komme flere yderligere.

Hvad er det dog for en perverteret tankegang, at man kan opruste sig frem til nedrustning, til en nedrustet og fredelig verden? Sandheden er, at kaprustningen bringer verden nærmere til katastrofens rand.

Derfor må vi forlange, at Danmark i NATO melder klart fra over for denne udstationering, at Danmark går imod den og frasiger sig ethvert medansvar for den. Det kan vel ikke bremse udstationeringen, men for det første bliver vi dermed bedre i stand til i fredens tjeneste fremtidig at vende os imod enhver atomoprustning i Vest som i Øst, og for det andet, og det er det vigtigste, vil et klart dansk nej være en uvurderlig opmuntring til hele den vældige bevægelse, der er vokset frem mod atomoprustningen, atomoprustning i Vest som Øst. I to vestlige lande, Danmark og Grækenland, er denne bevægelse nu så stærk, at den kan præge de politiske beslutninger. I Norge skal der kun flyttes 1 mandat, før det samme er tilfældet dér. Holland